

Quan silenciós, el teu nom em pregunta

Un relat de: [Erivard](#)

Quan silenciós, el teu nom em pregunta
per la tristor d'una vida, que m'envolta.
Quan invisible als ulls, la mirada se m'apunta
al centre just, que no troba el seu perímetre.
Llavors ets dona que l'atenció, m'absorta
i dolça fera a la que em puc tan sols sotmetre.
Llavors de cop bestiola ets, que la finesa anima
d'amarg verí en dosi, de l'èxtasi que m'inocules.
I sempre més no podré pas, ja alliberar-me,
entorn l'enigma que el teu cos tot simbolitza.
Tenint només, el colpidor anhel indòmit
pel teu desig, que eternament m' hipnotitza.